

Fővárosi Ítéltábla
9.Pf.20.759/2022/5.

A Fővárosi Ítéltábla a Dr. Ujvári Tamás Ügyvédi Iroda (Cím5; ügyintéző: dr. Ujvári Tamás ügyvéd) által képviselt **Felperes** (felperes címe.) felperesnek – a dr. Molnár Arnold ügyvéd (Cím7) által képviselt **Balassagyarmati Fegyház és Börtön** (2660 Balassagyarmat, Madách utca 2.) alperes ellen **sérelemdíj megfizetése** iránt indult perében a Balassagyarmati Törvényszék 2022. szeptember 22. napján meghozott 27.P.20.081/2022/13. számú ítélete ellen az alperes 14. sorszámon előterjesztett fellebbezése folytán – tárgyaláson kívül – meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 25.000 (huszonötezer) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

[1] A felperes keresetében 400.000 forint sérelemdíj megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Érvényesíteni kívánt jogként a Polgári törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 2:42. § (2) bekezdését és 2:52. § (1) és (3) bekezdését jelölte meg.

[2] Az érvényesíteni kívánt jogot és a kereseti kérelmet megalapozó tényként állította, hogy az alperes a 2016. február 1. napja és 2018. március 26. napja közötti kórszállítások során, összesen 22 alkalommal személyi motozását – meztelenre vetkőztetését, a nemi

szervek és a farpofák vizsgálatát – a büntetés-végrehajtási intézet étkezőhelyiségében úgy hajtotta végre, hogy azt a körszállítással érintett valamennyi személy látta. Jogállítása szerint azzal, hogy az alperes a büntetések, az intézkedések, egyes kényszerintézkedések és a szabálysértési elzárás végrehajtásáról szóló 2013. évi CCXL törvény (Bvtv.) 151. § (2) bekezdésébe, valamint a büntetés-végrehajtási szervezet Biztonsági Szabályzatának kiadásáról szóló 26/2015. (III. 31.) OP szakutasítás rendelkezéseibe ütközően, szükségtelenül sok ember előtt, szeméremsértő módon végezte el a körszállításokhoz kapcsolódó motozásokat, megsértette a felperes emberi méltóságát. A szeméremsértő motozás az eleve kiszolgáltatott helyzetben lévő felperesnek jelentős sérelmet okozott, a visszatérő megalázottság érzésével töltötte el, mely megalapozza sérelemdíj iránti igényét.

[3] Az alperes ellenkérelmében elsődlegesen a „per” – helyesen az eljárás – megszüntetését, másodlagosan a kereset elutasítását kérte.

[4] Érdemi védekezésében állította, hogy a személyi motozásra irányadó szabályokat maradéktalanul megtartotta. Előadta, hogy az étkezőben egyszerre 2-3 fő motozására kerül sor, az alsóneműt csak a ténylegesen ellenőrzött fogvatartottaknak és csak az ellenőrzés idejére kellett letolniuk. A motozás során a várakozó és az ellenőrzött fogvatartottak közt tereptárgyként az ebédlő oszlopai és a felügyelő személyek álltak. Ezért a felperes átvizsgálása során nem történt személyiségi jogsértés, a motozásra nem szükségtelenül sok ember előtt és nem megalázó, szeméremsértő módon került sor. Hivatkozott arra is, hogy a felperest nem érte a sérelemdíj megítélésére alapot adó sérelem. Az érvényesített sérelemdíj összegét is eltúlzottnak tartotta, mivel a felperes a perbeli körülményeket éveken keresztül nem tartotta sérelmesnek.

[5] Az elsőfokú bíróság ítéletében kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 400.000 forint sérelemdíjat, továbbá 32.000 forint perköltséget. Az alperes „per” megszüntetése iránti kérelmét elutasította. Megállapította, hogy a le nem rótt 12.000 forint eljárási illetéket az állam viseli.

[6] Ítéletének indokolásában idézte a Ptk. 2:42. § (2) bekezdését és a Bvtv. 151. § (2) bekezdését, valamint a felperesi és alperesi tanúk vallomásait. tanú2, tanú3, tanú4, tanú5 és tanú6 tanúkat nem tekintette teljesen érdektelennek, mivel mindannyian keresetet nyújtottak be az alperessel szemben sérelemdíj megfizetése iránt. Megállapította azonban, hogy a motozás folyamatáról egybehangzóan nyilatkoztak tanúival, aki érdektelennek tekinthető. Az alperesi tanúk vallomásait sem tartotta teljes egészében elfogulatlannak, mivel a tanúk az alperes alkalmazottai voltak. Hangsúlyozta azonban, a felperesi és az alperesi tanúk nagyrészt egybehangzóan adták elő a motozás menetét, eltérés csak abban volt, hogy az alperesi tanúk szerint a szeméremsértést kitakarással, valamint a pillérek mögé sorakoztatással próbálták megakadályozni, és korábban is használták már a paravánt. Ugyanakkor az elsőfokú bíróság az okirati bizonyítékok alapján nem fogadta el a paraván 2018. márciusát megelőző használatát, mivel azt a felperesi tanúk vallomása cáfolja és az alperesi büntetés-végrehajtási intézet is elismerte más ügyben a paraván hiányát. Ennek alapján tényként állapította meg, hogy 2018. március 19. előtt a személyes motozások során paravánt nem használtak.

Ebből pedig arra a következtetésre jutott, hogy az alperes nem tett meg mindent annak érdekében, hogy a körszállításban részt vevő fogvatartottak a személyes motozások alkalmával egymást intimitást sértő módon, alsónemű nélkül, meztelenül ne láthassák, ezért a motozásra 2018. március 19-ét megelőzően az emberi méltóságot sértően, szeméremsértő

módon került sor. Az pedig, hogy a fegyőrök esetenként kitakarták a fogvatartottakat egymás elől, illetve a motozással már végzett személyeket az oszlopok mögé állították, nem gátolta meg, hogy a körszállításban és a személyes motozásban éppen részt vevő személyek egymást meztelenül, szeméremsértő módon láthassák. Ezt a paraván bevezetésével már korábban is meg tudták volna akadályozni, ezért az alperes nem tett meg minden tőle elvárhatót a személyiségi jogsértés megakadályozása érdekében. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az alperes a felperes által megjelölt 22 alkalommal történt körszállítás során megsértette a felperes emberi méltósághoz fűződő személyiségi jogát, ami a Ptk. 2:52. § (1) bekezdése alapján megalapozza a sérelemdíj iránti követelését.

[7] A sérelemdíj összegének meghatározásánál értékelte a jogsértés súlyát, annak ismétlődő voltát, és a sértettre gyakorolt hatását. Figyelembe vette azt is, hogy a szükségtelenül sok ember jelenlétében végzett szeméremsértő motozás egy eleve kiszolgáltatott helyzetben lévő fogvatartottnak nem jelentéktelen sérelem. Azt is értékelte, hogy a felperes fogvatartása során nem terjesztett elő panaszt, a kártérítési határozatot pedig nem támadta meg, hanem igényét évekkel később érvényesítette. Kiemelte, hasonló ügyekben 21-22 alkalommal megvalósított jogsértés alapján 600.000 forint sérelemdíjat állapított meg, így a felperes által érvényesített 400.000 forint sérelemdíjat a körülmények mérlegelése mellett is arányosnak találta az elszenvedett hátrányokkal, ezért annak megfizetésére kötelezte az alperest.

[8] Az alperes fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a kereset elutasítását, valamint a felperes másodfokú perköltségben marasztalását kérte.

[9] A másodfokú bíróságtól gyakorolni kért felülbírálati jogkört a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 369. § (1) bekezdésében, valamint (3) bekezdés a), c) és d) pontjában, míg az anyagi jogi jogszabálysértést a Ptk. 2:42. § (2) bekezdésében és 2:52. §-ában jelölte meg.

[10] Fellebbezése indokolása szerint az elsőfokú bíróság a tényállást nem az anyagi jogi keretek alapján határozta meg. A tényállás megállapítása során a körszállítások általános gyakorlatát vette alapul. Ezzel szemben a felperesnek konkrét, személyét érintő jogsértést kell bizonyítania, amit az általános gyakorlat önmagában nem igazol. Hangsúlyozta, az általános gyakorlatból nem következik, hogy minden egyedi esetben az úgy is történt. A szállításban érintett általános létszám is csak átlag, és a felperest terheli annak igazolása, hogy az átlagot elérő, vagy azt meghaladó volt az érintettek száma. Ha a felperes a sérelmet haladéktalanul jelzi, úgy a motozás körülményeit egzaktan fel lehetett volna tární. Erre azonban a felperes mulasztása miatt nincs lehetőség, amit a terhére kell értékelni. Állította azt is, nem felel meg a valóságnak, miszerint a motozás során az ebédlőben valamennyi fogvatartott jelen volt, ez csak az ellenőrzés végére igaz. A tanúk egyezően nyilatkoztak arról, hogy a fogvatartottak az ebédlő előtt az udvaron várakoztak, és elsőnek csak a ténylegesen motozásban érintettek léptek be, majd az ellenőrzésen átesettek várakoztak az ebédlő hátsó részében. Így a vizsgálatokon elsőnek áteső fogvatartottak esetében fogalmilag kizárt, hogy motozásukat a többiek láthatták. Ettől eltérő tényállás csak akkor állapítható meg, ha a felperes igazolja, hogy motozására nem az első körben került sor. Az eljárás anyagából tényként az sem állapítható meg, hogy a fogvatartottnak az alsóneműt is le kellett venni, valamint az sem, hogy általában le kellett hajolni, vagy guggolni. Ennek alátámasztására idézte alperesi tanú, alperesi tanú1, alperesi tanú2 és alperesi tanú3 tanúvallomásait. A tanúvallomások értékelése tekintetében arra is hivatkozott, hogy a felperes indítványára meghallgatott tanúk – egy kivétellel – a hasonló tárgyú ügyekben maguk is felperesek, a személyes érdekeltség és érintettség okán vallomásuk elfogulatlan nem lehet. Ezzel szemben az alperesi alkalmazott

tanúknak nincs sem közvetett, sem közvetlen érdekeltsége, önmagában alkalmazotti voltukból nem következik, hogy tőlük elfogulatlan vallomás ne lenne várható. Hangsúlyozta, az elsőfokú bíróság perben releváns megállapításai azon alapultak, hogy a tereptárgyak takarása és az alkalmazottak elhelyezkedése milyen mértékben akadályozta, hogy a személyes motozásban részt vevő személyek egymást meztelenül, szeméremsértő módon láthassák. Ennek a ténynek a fennállása vagy cáfolata egzakt módon feltárható lett volna a helyszín személyes vizsgálatával. Ez azonban nem történt meg, és arra az ügyészégi vizsgálat sem terjedt ki. A releváns tényállítások bizonyítása ugyanakkor a felperes kötelezettsége.

[11] Kiemelte, az Emberi Jogok Európai Bíróságának (EJEB) joggyakorlata szerint a megalázó bánásmód vagy büntetés lényege, hogy az érintettben olyan erős félelmet, lelki gyötrelmet és alsóbbrendűségi érzést okoz, ami alkalmas arra, hogy a testi és lelki ellenállását megtörje, vagyis egy cselekmény akkor megalázó, ha az áldozat súlyosan megszegyenül. Ilyen körülmény nem állt fenn, ahogy a szeméremsértés büntető törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (Btk.) 205. § (1)-(2) bekezdése szerinti tényállása sem valósult meg.

[12] A Ptk. 2:52. § (1) és (2) bekezdésére hivatkozással kiemelte, a felperes kötelezettsége a jogsértés bizonyítása. Állította, a felperest nem érte a sérelemdíj megítélésére alapot adó sérelem, a saját érzésein túlmutató konkrét hátrányt az ügyben nem bizonyított és nem is állított. Általános szégyenérzetről számolt be, ami a jogszerű intézkedéssel önmagában is együtt jár, és nem jelent jogsértést. Hangsúlyozta, még a jogsértés tényének megállapításából sem következik automatikusan a sérelemdíj iránti kereset alapossága. A sérelemdíj megítélésének feltétele a Ptk. 2:52. § (1) bekezdése értelmében a nem vagyoni sérelem bekövetkezése. A felperes fogvatartása során nem terjesztett elő panaszt, a kártérítési igényét elbíráló határozatot sem támadta meg. Álláspontja szerint életszerűtlen, hogy a felperes a sérelmezett körülményt valóban sérelemdíjra alapot adóként élte meg, mivel igényét csak évekkel később, késedelmesen érvényesítette. Hivatkozott arra is, hogy a közös zuhanyzók használata során a fogvatartottak egymás jelenlétében tisztálkodnak, a sérelmezett motozással járó meztelenség pedig messze elmarad a zuhanyozáskor fennállótól.

[13] Az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdésének idézésével utalt arra, a büntetés-végrehajtási intézetek és a fogvatartottak biztonsága kiemelten fontos társadalmi érdek, melyhez a szükségesség-arányosság alapjogi teszt alapján nagyobb érdek fűződik, mint az érintett személyiségi jogai érvényesüléséhez, ezért a motozás sérelmezett módja nem jogsértő.

[14] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását és az alperes másodfokú perköltségben marasztalását kérte.

[15] Előadta, hogy a per tárgyalása során állításait maradéktalanul bizonyította. Az alperes körszállításhoz kapcsolódó motozási rendszere általános jelleggel jogsértő volt, az alperes minden egyes körszállítási napon, minden érintett fogvatartott esetében szeméremsértő módon járt el. A jogsértő gyakorlat pedig mindaddig fennállt, amíg az ügyészség fel nem hívta az alperest annak megszüntetésére. Az általános, mindennap előforduló gyakorlatból egyértelműen következik, hogy az alperes egy adott perbeli napon is így járt el. A fogvatartottaknak nem volt semmilyen valós idejű lehetősége e gyakorlattal szemben fellépni. Nem foghat helyt az alperes azon érvelése sem, hogy az első motozottakat a többiek nem láthatták, mivel 5-10 fogvatartottat egyidejűleg motoztak, így ők látták egymást, őket egymás elől sem az oszlopok, sem a börtönőrök nem takarták ki. A többi fogvatartott pedig az ebédlő ablakán látta a motozottakat. A sértett és a tanúk egyértelműen úgy nyilatkoztak, hogy a motozás során le kellett guggolni, és a farpofákat a börtönőrök megvizsgálták, ez pedig csak lehúzott alsóneművel lehetséges. Álláspontja szerint az alperesi tanúk állítása hiteltelen, a paravánállítás idejéről az alperes érdekének megfelelő irányban

tévedtek, ezért a kitakarással és az alsónemű lehúzásával kapcsolatos nyilatkozataik is súlytalanok. Az EJEB gyakorlatát a jelen perben irrelevánsnak tartotta. A szeméremsértő motozás szókapcsolat nem büntetőjogi, hanem köznapi jelentése szerint értelmezendő. Utalt arra is, a felperes alárendelt és kiszolgáltatott pozíciója miatt hiábavalónak tartotta a panaszt, és annak megtétele esetén hátrányok is érték volna. Alaptalan az alperes érvelése azért is, mert a büntetés-végrehajtási jogviszony nem vezethet oda, hogy az azonnali panasz elmaradása esetén a követelése elenyészik.

[16] A sérelemdíj mértéke körében arra hivatkozott, hogy az alperes szándékosan, ügyészi felhívás ellenére jogsértő módon járt el, ami a jogsértés súlya és felróhatósága tekintetében jelentős körülmény, és annak ismétlődő jellege is fennáll. Az elsőfokú bíróság minden körülményt mérlegelve állapította meg a jogsértésnek megfelelő mértékű sérelemdíjat. Téves az az alperesi hivatkozás is, hogy jogszerű alperesi intézkedés esetén is fellépett volna a felperesnél az általa hivatkozott szégyenérzet. Hangsúlyozta, nincs olyan alkotmányos indok, amely miatt bárki emberi méltósága csorbítható lenne, és nincs olyan szükséghelyzet, mely az alkotmányos jogok csorbítását indokolhatná, ha a jogsértés egy paraván alkalmazásával megelőzhető.

[17] A fellebbezés nem alapos.

[18] Az alperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a kereset elutasítását kérte, ezért az elsőfokú bíróság ítéletének nem volt a Pp. 358. § (5) bekezdése alapján jogerőre emelkedett rendelkezése.

[19] Mindenekelőtt kiemeli az ítéltábla, a másodfokú bíróságot a fellebbezési eljárásban a fellebbezési kérelem korlátai kötik. Ilyen fellebbezési korlátnak minősülnek a Pp. 370. § (1) bekezdése és 371. § (1) bekezdése alapján a fellebbezési kérelem és annak indokai, továbbá a megjelölt jogszabálysértés. Ugyan az alperes a fellebbezésében az elsőfokú ítélet Pp. 369. § (1) bekezdése szerinti eljárásjogi felülbírálatát is kérte, azonban az annak alapjául szolgáló eljárási jogszabálysértést nem jelölte meg, csupán anyagi jogszabálysértésre hivatkozott. Ezért az ítéltábla kizárólag a Pp. 369. § (3) bekezdése szerinti anyagi jogi felülbírálati jogkörét gyakorolhatta, melynek során az elsőfokú bíróság érdemi döntésével, valamint annak indokaival is egyetértett, és kizárólag a fellebbezésben foglaltakra figyelemmel emeli ki a következőket.

[20] Az elsőfokú bíróság a szükséges bizonyítást lefolytatta, a tényállást a felek által rendelkezésre bocsátott és beszerzett bizonyítékok okszerű mérlegelésével állapította meg, ezért az ítéltábla nem látott indokot az ítéletben megállapított tényállás felülmérlegelésére.

[21] Az alperes fellebbezésében arra hivatkozott, hogy a felperes által indítványozott tanúk – tanú kivételével, akinek elfogultságát maga sem állította – nem voltak érdektelenek. Ugyanakkor e tanúk vallomásai nemcsak egymással, hanem az elfogulatlan tanú vallomásával, valamint az ügyészség BV.2316/2017/6. számú iratával is összhangban álltak.

A felperesi tanúk ugyanis a felperessel egyezően nyilatkoztak a körszállításkori motozások általános gyakorlatára, így arra, hogy az alsóneműt le kellett vetni, le kellett guggolni, vagy hajolni, illetve hogy a motozáson többen vettek részt. Ezt erősítette meg az ügyészégi irat is, mely szerint az alperes nem cáfolta, hogy a fogvatartottnak egymás jelenlétében kellett meztelenre vetkőznie. E bizonyítékok megdöntésére az alperesi tanúk vallomása sem volt alkalmas sem a guggolás, sem az alsónemű levétele tekintetében, mivel az okiratokban foglaltakkal ellentétes vallomást tettek nemcsak e kérdésekben, hanem a paraván alkalmazásának okirattal bizonyított időpontja tekintetében is. Mindezek alapján okszerűen fogadta el az elsőfokú bíróság a fogvatartott tanúk nyilatkozatát a körszállításkori motozások általános gyakorlatára. A felperes személyes előadását alátámasztó bizonyítékok ugyan valóban a motozások így megállapított általános gyakorlatáról szóltak, azonban a perben nem merült fel adat arra, hogy az alperes ettől a gyakorlattól a felperes által állított napokon eltért, és a motozást az általános gyakorlattól eltérően foganatosította. Ezért az elsőfokú bíróság megalapozottan következtetett az általános gyakorlatból a konkrét eset körülményeire is.

[22] A fellebbezésben foglaltakkal szemben annak sem volt jelentősége, hogy a felperes a motozáson elsőként, vagy csak később esett át. Egyrészt a tanúvallomások alapján elfogadható volt, hogy a várakozók is beláttak az ebédlőbe, másrészt az is, hogy egyszerre több, 5-7 személyt motoztak. A motozás pedig már azáltal is szeméremsértőnek tekinthető, ha annak során ennyien látják egymást. Azt is helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy az oszlopok és az örök pozíciójától függetlenül nem zárható ki, hogy a motozással érintett személyek egymást láthatták, mivel az örök és az oszlopok – méreteik okán – nem alkalmasak az éppen motozott személyek kitakarására. Ezért a motozás alperes által hivatkozott módjáról helyszíni szemle nélkül is megállapítható, hogy az sem alkalmas a motozás emberi méltóságát megfelelően tiszteletben tartó lefolytatására.

[23] Az alperes fellebbezésében azt végül nem vitatta, hogy amennyiben az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás helyes, akkor az alkalmas lehet az emberi méltóság megsértésére, csupán a megalázó bánásmód EJEB által kidolgozott fogalmát, illetve a szeméremsértés büntetőjogi tényállását hívta fel. Ezek azonban nem bírnak relevanciával annak megítélése során, hogy egy magatartás sérti-e az emberi méltóságot vagy sem. Az emberi méltóság megsértését jelenti ugyanis a szavak köznapi értelmében vett megalázó, szeméremsértő bánásmód, azaz a jelen perben bizonyított tények, melyek szerint a motozott fogvatartottnak egymás jelenlétében, érdemi takarás nélkül kellett meztelenre vetkőznie, leguggolni, illetve lehajolni.

[24] Annyiban helyes volt az alperes fellebbezési érvelése, hogy a büntetés-végrehajtási intézetek biztonságához fűződő érdek miatt lehetséges a felperes bizonyos személyiségi jogainak korlátozása. Éppen az alperes által hivatkozott szükségességi-arányossági teszt azonban az, amely miatt magatartásának jogszerűsége nem indokolható. Ugyanis egy egyszerű, csekély ráfordítással járó intézkedéssel – paraván felállításával – a személyiségi jogsértését el lehetett volna hárítani, mely a büntetés-végrehajtás rendjét, annak biztonságát semmiben nem zavarja, illetve akadályozza. Ezért a büntetés-végrehajtási intézetek biztonsága az adott jogsértés tekintetében semmikképpen nem tekinthető olyannak, melyre hivatkozással a felperes emberi méltósága korlátozható.

[25] A fellebbezés szerinti közös zuhanyzók használata pedig nem azonos és nem is összehasonlítható a perbeli helyzettel, amikor a felperesnek utasításra kell meztelenre vetkőznie és magát motozásnak alávetnie a többi, részben felöltözött fogvatartott előtt. A panasz benyújtásának hiánya sem jelenti azt, hogy az alperes magatartása jogszerű volt, és nem következik belőle az sem, hogy a felperes az általános elévülési időn belül ne érvényesíthetne igényt.

[26] Mindezek alapján helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy az alperes azzal, hogy a körszállítások során szükségtelenül, több ember előtt, szeméremsértő módon motozta meg a felperest, megsértette a felperes Ptk. 2:42. § (2) bekezdése szerinti emberi méltóságát.

[27] Arra ugyanakkor helyesen hivatkozott fellebbezésében az alperes, hogy a Ptk. 2:52. § (1) bekezdése alapján nem vagyoni sérelem hiányában sérelemdíj nem állapítható meg. Alaptalanul állította azonban, hogy a felperest nem érte a sérelemdíj megítélésére alapot adó sérelem. Külön bizonyítás nélkül elfogadható ugyanis, hogy a szükségtelenül több ember előtt, szeméremsértő módon végzett motozás a felperes számára megalázó volt, őt szégyenérzettel töltötte el, mely nem vagyoni sérelmet okoz. A felperes sérelemdíj iránti igényét pedig erre, a megalázottság visszatérő érzésére alapította. Helyesen kötelezte ezért az elsőfokú bíróság ítéletében sérelemdíj megfizetésére az alperest.

[28] Mindezek alapján az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[29] Az alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 364. §-a folytán alkalmazandó Pp. 83. § (1) bekezdése alapján köteles megfizetni a felperes ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltségét, melynek összegét az ítéltábla a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontja alapján határozta meg, és azt a fellebbezési eljárásban végzett ügyvédi tevékenységgel arányosan a (2) bekezdés alapján mérsékelte, mivel hivatalos tudomása szerint a felperesi jogi képviselő számos azonos tárgyú perben egyező tartalmú beadványokat terjeszt elő, így a kifejtett tevékenység nem állt arányban a felszámított munkadíjjal. Az alperes személyes illetékmentessége folytán le nem rótt 32.000 forint fellebbezési illetéket a Pp. 102. § (6) bekezdése szerint az állam viseli.

Budapest, 2023. február 21.

dr. Hóbl Katalin s. k.
a tanács elnöke

dr. Szentpáli Judit s. k.
k.
előadó bíró

dr. Szabó Csilla s.
bíró